

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2013. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informativna naznaka o sudskoj praksi Suda broj 158

Decembar 2012. godine

De Souza Ribeiro protiv Francuske [VV] - 22689/07

Presuda od 13.12.2012 [VV]

Član 13.

Djelotvoran pravni lijek

Izvršenje naloga za deportaciju u roku od petnaest minuta nakon što je podnesen zahtjev sudu za obustavu izvršenja: *povreda*

Činjenice – Podnositelj predstavke, brazilski državaljin, je živio u Francuskoj Gvajani sa svojom porodicom od 1988. godine, kada je imao sedam godina, do januara 2007. godine. Dana 25. januara 2007. godine, budući da nije imao dokumente koji bi mogli potvrditi da se nalazi legalno na francuskom tlu za vrijeme saobraćajne kontrole, uhapšen je te mu je uručen administrativni nalog za udaljenje iz zemlje te pritvor do momenta udaljenja. Sljedećeg dana u 15h11, on je podnio zahtjev za sudsko preispitivanje naloga za udaljenje upravnom sudu. On je podnio zahtjev za hitni postupak kojim je tražio obustavu izvršenja naloga za udaljenje te je izrazio ozbiljne sumnje u njegovu zakonitost. U 14h00, oko petnaestak minuta nakon što je podnio zahtjev upravnom sudu, podnositelj predstavke je deportiran u Brazil. Upravni sud je to veče proglasio njegov zahtjev za sudsko preispitivanje bespredmetnim budući da je podnositelj predstavke već bio deportiran. U februaru 2007. godine, podnositelj predstavke je podnio zahtjev za hitni postupak kojim je tražio zaštitu fundamentalne slobode (*requête en référé liberté*) od upravnog suda. Zahtjev je odbijen. U augustu 2007. godine, on se vratio u Francusku Gvajanu ilegalno. Dana 18. oktobra 2007. godine, upravni sud je ispitao zahtjev kojeg je podnositelj predstavke podnio 25. januara 2007. godine za sudsko preispitivanje prvobitnog naloga za udaljenje, te ga je proglasio nezakonitim i ukinuo. U junu 2009. godine, podnositelju predstavke je izdata boravišna dozvola za "posjetitelja", koja je potom produžena do juna 2012. godine. On sada ima boravišnu dozvolu koja nosi naznaku "privatni i porodični život".

Presudom od 30. juna 2011. godine, jedno vijeće Suda je proglasilo jednoglasno žalbeni navod u vezi s članom 8. neprihvatljivim zbog toga što podnositelj predstavke nije imao status žrtve uz obrazloženje da je upravni sud priznao nezakonitost mjere na osnovu

koje je podnositelj predstavke deportiran u Brazil te da se podnositelj predstavke mogao nakon toga vratiti u Francusku i dobiti boravišnu dozvolu koja se mogla produžiti. U vezi sa žalbenim navodom da žalba protiv naloga za deportaciju nije imala suspenzivno dejstvo, Sud je donio odluku, s četiri glasa naspram tri glasa, da, imajući u vidu polje slobodne ocjene koje uživaju države u tom domenu, član 13. u vezi s članom 8. nije prekršen jer su posljedice miješanja u prava zajamčena članom 8. u principu reverzibilne, kao što je dokazano u predmetu podnositelja predstavke, budući da porodične veze nisu dugotrajno prekinute jer se on mogao vratiti u Francusku ubrzo nakon deportacije.

Pravo – Član 13. u vezi s članom 8: Sud je prvo istakao da je podnositelj predstavke koristio pravne lijekove koji su mu bili na raspolaganju na osnovu sistema na snazi u Francuskoj Gvajani prije nego što je bio deportiran. Međutim, načelnik policijske uprave je ispitao površno njegovu situaciju. Podnositelj predstavke je udaljen s teritorije manje od trideset šest sati nakon hapšenja u skladu s upravnim nalogom o udaljenju koji je bio sažet i stereotipan, te je uručen podnositelju predstavke odmah nakon hapšenja.

Dalje, neovisno o razlogu zbog kojeg se podnositelj predstavke našao u nelegalnoj situaciji u vrijeme kada je uhapšen, on je bio zaštićen od bilo kojeg oblika protjerivanja na osnovu francuskog prava. Do tog zaključka je došao upravni sud koji je proglasio nalog za udaljenje nezakonitim. Prema tome, francuske vlasti su već od 26. januara 2007. godine imale dokaze da udaljenje podnositelja predstavke nije bilo u skladu sa zakonom te su mogle, prema tome, ustanoviti nezakonito miješanje u njegova prava. Dakle, u vrijeme njegovog udaljenja u Brazil, pojavilo se ozbiljno pitanje sukladnosti udaljenja s članom 8. Konvencije tako da je on u tom pogledu imao "opravdan" žalbeni navod u smislu člana 13.

Podnositelj predstavke je imao mogućnost da se obrati upravnom sudu. Taj sud je ispunio uvjete neovisnosti, nepristrasnosti i nadležnosti kako bi ispitao žalbene navode podnositelja predstavke koji su sadržavali jasno pravno obrazloženje. Međutim, kratak period između momenta kada je podnositelj predstavke podnio zahtjev upravnom sudu i njegovog udaljenja je isključilo mogućnost da taj sud ozbiljno ispita okolnosti i pravne argumente *pro et contra* kršenja člana 8. u slučaju izvršenja naloga o udaljenju. Dakle, zahtjev podnositelja predstavke za hitno donošenje privremene mjere nije ispitan u meritumu. Dok je hitan postupak mogao u teoriji omogućiti upravnom sudu da ispita argumente podnositelja predstavke i, ako je potrebno, da obustavi izvršenje naloga za udaljenje, bilo koja mogućnost da se to uistinu desi je bila onemogućena zbog krajnje kratkog vremena između zahtjeva sudu i njegovog udaljenja. Naime, sudija za hitni postupak je bio bespomoćan da uradi bio šta drugo osim da proglasi zahtjev bespredmetnim. Podnositelj predstavke je zbog toga bio deportiran isključivo na osnovu naloga načelnika policije. Prema tome, dejstvo brzine kojom je nalog za udaljenje izvršen je bila činjenica da su raspoloživi pravni lijekovi bili nedjelotvorni u praksi te, prema tome, nepristupačni tako da podnositelju predstavke nije data mogućnost da domaće vlasti koje pružaju potrebne proceduralne garancije ispitaju zakonitost naloga za udaljenje dovoljno detaljno.

Ni geografski položaj Francuske Gvajane ni snažan pritisak imigracije tamo, a ni rizik od preopterećenosti sudova, što može dovesti do posljedica suprotnih dobrom adminstriranju pravde, ne opravdavaju izuzetak predviđen zakonodavstvom ili način na koji se on primjenjuje. Polje slobode ocjene koje se dodjeljuje državama u pogledu načina počinovanja obavezama iz člana 13. se ne može koristiti na način da podnositelje predstavke lišava minimuma proceduralnih garancija protiv arbitrarnog protjerivanja.

U svjetlu navedenog, podnositelj predstavke nije imao pristup djelotvornim pravnim lijekovima u praksi u pogledu žalbenog navoda u vezi s članom 8. Konvencije kada je trebao biti deportiran. Ta situacija nije otklonjena konačnim izdavanjem boravišne dozvole. Prema tome, Sud odbija preliminarne prigovore Vlade koji se odnose na gubitak

statusa "žrtve" u smislu člana 34. Konvencije te zaključuje da je član 13. u vezi s članom 8. prekršen.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Član 41: 3000 EUR na ime nematerijalne štete; zahtjev za naknadu materijalne štete odbijen.

© Vijeće Evrope /Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Registrara nije obavezujući za Sud.

Kliknite ovdje za [Informativne bilješke o sudskoj praksi](#)

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2013.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uvjetom da puni naziv predmeta bude citiran, zajedno s navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.